

עפ"ת 67828/06/21 - עמוס שקד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 67828-06-21 שקד נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90119605179

בפני	כבוד השופט מאזן דאוד
המערער	עמוס שקד
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. בפני ערעור על החלטתו של בית המשפט לתעבורה בחיפה (כבוד השופט אור לרנר), מיום 16.05.21, שניתנה בתיק תת"ע 9972-08-19 (להלן: "**ההחלטה**").
2. כנגד המערער הוגש כתב אישום לבית משפט קמא, שבגדרו יוחס למערער נהיגה בעת שהרכב היה בתנועה, ותוך כדי נסיעה השתמש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, עבירה בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.
3. ביום 03.10.19 נערך דיון בעניינו של המערער, בבית המשפט לתעבורה. המערער לא התייצב לדיון, ובא-כוח המשיבה ביקש לשפוט אותו בהיעדרו, וזאת לאחר שהציג אישור מסירה של הזמנה לדיון. בית המשפט לתעבורה-קיבל את הבקשה והרשיע את המערער, בקובעו כי מערער הוזמן לדיון כדין וכי אי-התייצבותו מהווה הודאה בעובדות כתב האישום וגזר על המערער קנס בסך 1,000 ₪.
4. ביום 10.04.21, דהיינו בחלוף כשנה וחצי הגיש המערער בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר.
5. בית משפט קמא בהחלטה מפורטת ומנומקת דחה את הבקשה. בית המשפט התייחס לכל טענות המערער וקבע, כי בתיק בית המשפט קיים אישור מסירה למועד הדיון בו מצוין כי דבר הדואר נמסר לידי ועליו מתנוססת חתימת הנמען, חתימת פקיד הדואר, שמו ותאריך המסירה.
6. בית המשפט הוסיף וציין, כי המערער לא סתר את אישור המסירה וכי גרסתו של המערער **שאינו זוכר** את קבלת הדואר **ואינו מזהה** את החתימה. על כן, קבע בית המשפט כי המערער לא הפריך את חזקת המסירה. בהמשך, קבע בית משפט קמא כי המערער שילם את הקנס, שהושת עליו בגזר הדין והדבר פעל לחובתו שיהיו רב מיום קבלת ההודעה על העיקולים, והמתין חודשים רבים עד שהגיש את הבקשה לביטול פסק הדין לאחר תשלום הקנס.

7. באשר לכשלים הראייתיים אשר הזכיר המערער, לגביהם קבע בית המשפט כי טענות אלו יכולו והיו בעלות משקל, לו היה מתנהל הליך הוכחות ומהימנות השוטר הייתה עומדת למבחן. הדבר מקבל משנה תוקף מקום שבו גרסתו של המערער כפי שנרשמה בדו"ח, מהווה ראשית הודאה בביצוע העבירה כאשר נרשם מפיו: **"לא שמעתי את השיחה אז הרמתי את הטלפון"**.

8. המערער לא השלים עם החלטת בית משפט קמא והגיש את הערעור שלפניו.

9. המערער חוזר על הטענות שהובאו בפני בית משפט קמא, והדגיש כי אכן ציין בתצהירו שתמך בבקשה לביטול פסק הדין כי לא זכר שקיבל את ההזמנה לדיון, ואינו מזהה את החתימה המתנוססת על אישור המסירה; במצב דברים זה, טעה בית משפט קמא, לדידו של המערער, עת קבע קביעות עובדתיות מבלי לקיים דיון בעניינו. עוד הוסיף וטען, שטעה בית משפט קמא כאשר יצא מנקודת הנחה כי המערער הגיש את הבקשה להישפט כאשר אין מחלוקת כי הבקשה הוגשה על ידי משרדו של עו"ד סטולר ולא על ידו באופן אישי.

10. בית המשפט כאשר ייחס שיהיו בהגשת הבקשה, התעלם מטענתו בדבר אופי עבודתו כבעל מפעל לייצור אריזות לענף המזון, ובשים לב למצב החרג ששרר בעולם בכלל, ובישראל בפרט נוכח מגפת הקורונה, לא היה מקום לייחס לו את השיהוי כפי שנעשה על ידי בית המשפט. עוד טעה בית משפט קמא כאשר ייחס משקל לאמרותיו במעמד מתן הדו"ח, כפי שאלו נרשמו על ידי השוטר במעמד רישום הדו"ח, שכן המערער לא הוזהר בדבר זכויותיו ולא הובהר לו בדבר זכות ההיוועצות, טרם מתן תגובתו.

11. המדינה מתנגדת לערעור, וסבורה כי החלטת בית המשפט מאוזנת, סבירה ואין מקום להתערב בה.

דין והכרעה:

12. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לבית המשפט לבטל את הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בהעדרו של הנאשם, ולבקשתו, בתנאים החלופיים שלהלן: **"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע"**

13. **באשר לעילה הראשונה**, ולאחר ששמעתי את הצדדים ועיינתי באישור המסירה, לא מצאתי פגם בקביעתו של בית המשפט לתעבורה, לפיה המערער לא עמד בנטל לסתור את **"חזקת המסירה"** שחלה מכוח תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974.

14. החלטת בית המשפט בנסיבות אלו היא החלטה נכונה, ואכן המערער לא סתר את חזקת המסירה, כאשר הסתפק במילים "אינני זוכר" ו"אינני מזהה", ואין די בגרסה עובדתית עמומה זו כדי להצדיק המערער כדי לסתור או להפריך את אישור המסירה. זאת ועוד, במקרה דנן הבקשה להישפט, ציינה את כתובתו של המערער ולא את כתובת בא כוחו, ומשלא התייצב במועד, אין לו אלא להלין על עצמו.

15. בנוסף, המערער שילם את הקנס, על פניו, סעיף 229 לחסד"פ עוסק בקנס אשר הוטל בדרך של "הודעת תשלום קנס", ולא בקנס שהושת במסגרת פסק דין, אך התשלום מעיד ומלמד שהמערער ידע-גם לגרסתו על גזר הדין וממועד זה מתחיל מניין השיהוי בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין. תשלום הקנס לאחר גזר-הדין מלמדת שהמערער משלים עם גזר-הדין, והדבר יזקף לחובתו בעת שמבקשים לבטל את פסק הדין.

16. זאת ועוד, קביעתו של בית המשפט ביחס לשיהוי, היא קביעה מבוססת, בפרט כאשר חלף ממועד גזר-הדין חודשים רבים, במהלכם המערער שילם את הקנס שנשלח לו על ידי המרכז לגביית קנסות, ולא פעל באופן מידי עם קבלת העיקול להגיש בקשה מתאימה לבית המשפט, אלא בחר לעשות זאת חודשים רבים אחרי הטלת העיקול. מכאן, אכן כפי שהתרשם בית משפט קמא, קיים שיהוי ניכר המצדיק את דחיית הבקשה לביטול פסק הדין.

17. באשר לטענות אודות הכשלים הראייתיים, אני סבור כי בצדק קבע בית משפט קמא את אשר קבע. אל מול גרסתו של המערער קיימת גרסת השוטר האוכף כפי שבאה לידי ביטוי בהודעת הקנס, אליה מצטרפת ראשית הודיה כעולה מגרסתו שנרשמה בדו"ח.

18. זאת ועוד מקובלת עלי קביעת בית משפט קמא שטענות המערער ביחס לכשלים הראייתיים אלה היו טענות רלוונטיות לעצם הגשת הבקשה להישפט, אין בהם די כדי לבטל פסק דין שניתן כדין, ובפרט כאשר קיימת ראשית הודאה מדבריו של המערער, כפי שנרשמו בדו"ח. אכן מתאימים דברים שנאמרו על ידי חברי השופט קוטון בעפ"ת 36978-04-18 הייתם סבית (31.5.18):

"קיים קושי רב בקבלת טענות עובדתיות אשר מטרתן להתעמת עם דברים ברורים שרשם השוטר בהודעה, בעוד הטענות הן טענות כבושות שעומדות בסתירה מוחלטת לאמור בהודעה על תשלום הקנס ובדברי המערער עצמו אשר בסמוך אליהם מתנוססת חתימת ידו.

צדק אפוא בית משפט קמא עת קבע שטענות המערער בתצהירו היו ראיות להישמע אילו היה מתנהל משפט, היינו הליך הוכחות. אלא שהמערער בחר שלא להגיש בקשה להישפט במועד ובחר לשלם את הקנס שהוטל עליו. רק לאחר יותר מחמישה חודשים מיום קבלת ההודעה (12.9.17) חתם על התצהיר הנלווה לבקשה שהגיש לבית משפט קמא".

19. על כן, אני סבור כי דין הערעור להידחות.

ניתן היום, כ"ז אב תשפ"א, 05 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.